

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

השתיל שלי

השתיל שלי קטן ממש כמוני
ורכים הם עליו הירוקים,
הוא רוצה קצת חום, בדיוק כמוני,
ליטוף וחיבוקים.

במשפך אותו אשקה,
ומולו אשב ואחכה,
שיצמח, שיפרח,
ואת כולנו ישמח.

השתיל שלי רוקד, ממש כמוני
מחכה הוא לביקור הציפורים,
בשמש הוא זוקף ראשו כמו ילד
ששמח עם חברים.

במשפך אותו אשקה...

השתיל שלי יגדל ממש כמוני
אם יתנו לו אור ואהבה
אך מה יקרה אם יום אחד, לא כמוני
הוא עד בלי סוף יגבה?
השתיל יגדל!

סמדר שיר

עלון מס' 1524 – 25/1/19

פתיח

פעם היו תמרורים שהזהירו אותנו מפני 'כביש משובש' אז האטנו את המהירות, ירדנו לשולים בעת הצורך, קיללנו והמשכנו. היום, מי שנוסע מצמח לעמק המעיינות, חש על בשר ישבנו, שרוב קטע הכביש הזה, שארכו כעשרים קילומטרים, רצוף מהמורות שכמעט לא ניתן לחמוק מהן, ואז סופגים מכות יבשות, והאוטו סופג. בקיצור: בוקה ומבולקה. מה גורם לכביש זה, כמו גם כבישים פריפריאליים אחרים, להשחק בקצב כה גבוה בעוד שבאוטוסטרדות וכבישי אגרה, עליהם נוסעים מדי יום מאות אלפי כלי רכב, השחיקה נמוכה בהרבה?

יש התולים את הבלאי המהיר של כבישים מסוימים, בהרכב האספלט וטוענים שהשחיקה בכביש הינה פועל יוצא של הרכב החומר ואיכותו, וככל שהאיכות יורדת מקדם השחיקה עולה בהתאמה. הפתרון אותו מציע עידן גרינבאום ראש מועצתנו, הוא להציף את חברת נתיבי ישראל (מע"צ לשעבר) במכתבי תלונה רבים ככל האפשר, בתקווה שיבינו את הרמז ויתקנו. אלא שאנחנו, בעיקר הקיבוצניקים, חוץ מלקטר וליילל, לא מסוגלים לייצר מחאה של ממש. אז דיננו כנראה לסבול.

בעקבות הזרימות של הגשמים האחרונים, הגיע גם גזע עץ תמר, שפירק את המחסומים שנועדו למנוע מהמים לרדת מתעלת האפס לאפיק הירדן. בכך נשמט מקור המים שמבטיח את פעולתו התקינה של מפל נהריים המרשים. וכך יוצא שלמרות שיש לנו התר מיו"ר חברת חשמל להשתמש במי התעלה לטובת המפל, שהושג בלא מעט מאמץ דיפלומטי, בא לנו הטבע ומקלקל הכל בשניה אחת.

גנרל חורף תחזור, מחכים לך!

שבת שלום!!

אבנרון

ארכיון אשדות יעקב איחוד

א. מסמך פנימי למזכירות אשדות בנוגע לפנייתן של פרופסור גורבצ'בסקי :

בהמלצתו של הח' יצחק פונט מירושלים פנה אלינו הפרופסור פאוול גורבאצ'בסקי, רוסי שנשא בשעתו לאשה את בת הרב מדומדרוביצה (פולין) גיטה זלצמן. הנ"ל מבקש להבטיח לו ולאשתו אחוזת-קבר בקיבוצנו, כי רוצה הוא, 'ששום דבר – וקודם קול משפטים קדומים דתיים – לא יפרידו בינו ובין אשתו בתחנתם האחרונה'.

מתוך קורות חייו שצרף לבקשתו וכן מהידיעות שקיבלנו מיצחק פונט, שהכיר את גיטה זלצמן עוד בפולין, מתברר, שפאוול גורבצ'בסקי הוא אחד מחסידי אומות העולם, שבימי הכיבוש הנאצי לבש את אות קלון ביחד עם כל היהודים והלך עם אשתו היהודיה לגיטו. שם פעל רבות להצלת יהודים, כי היתה לו אפשרות לצאת מן הגיטו ולחזור לשם מדי פעם, וכך לפעול בסכנו את נפשו. בפעולתו להצלת יהודים המשיך גורבצ'בסקי גם לאחר שנמלט מן הגיטו יחד עם אשתו. שלושת בניהם נרצחו בידי הנאצים בוארשה.

הנ"ל נולד בשנת 1887 בסביבת העיירה מוטול. שימש אחר כך שנים רבות פרופסור למכניקה עיונית ולפיזיקה בבת-י-ספר גבוהים ברוסיה עד 1919 ואחר-כך בדרך ריפאטריאציה חזר לפולין. בתקופת סטאלין סבל רבות בפולין הקומוניסטית ונאשם בריגול לטובת מדינת ישראל. נדון למוות יחד עם אשתו, ואחרי מותו של סטאלין הוחלף להם עונש המוות במאסר ל-7 שנים. לאחר ה'אוקטובר' הפולני (1956) זוכו שניהם ע"י בית-הדין ובחודש מרץ 1957 הגיעו לארצנו.

סוף בעמוד הבא

ב' חסיד אומות העולם פאוול גורבצ'בסקי – פרק

בהמשך לכתבה שפורסמה בעלון הקודם בנוגע לפנייתו של פרופסור גורבצ'בסקי להיטמן באשדות יעקב איחוד, פנייה שכללה את תקציר קורות חייו הסוערים והמרתקים, להן תגובת אשדות יעקב איחוד לפנייתו. התגובה מחולקת לשני חלקים. החלק הראשון הוא מסמך פנימי למזכירות אשדות, והחלק השני הוא מכתב שנשלח לפרופסור גורבצ'בסקי.

בתמונה לעיל רואים את פרופסור גורבצ'בסקי מקבל באפריל 1966 את תעודת הכבוד של חסיד אומות העולם מידי משה לנדוי, היו"ר הראשון של הוועדה לציון חסידי אומות העולם ב"יד ושם". אם כי לא מצוין בכיתוב בתמונה זו הלקוחה מיד ושם, יש להניח שלצידו של פרופסור גורבצ'בסקי עומדת אשתו, גיטה לבית זלצמן.

בהזדמנות זו אני מבקש לציין את תרומתה של **מירהלה שמיר** שנרתמה למאמץ להקליד חומרים היסטוריים בארכיון אשדות יעקב איחוד.

שבת שלום,

שאול ינאי

ארכיון אשדות איחוד - סוף

שורה תחתונה: בסופו של דבר, פרופסור גורבצ'בסקי לא נקבר באשדות ומקום קבורתו טרם נודע לארכיון. גם במחלקה לחסידי אומות העולם ב"יד ושם" לא ידוע מקום קבורתו. החיפוש אחר מקום קבורתו נמשך.

שאול ינאי

העץ מקור של עושר – דוד בן-גוריון

מעל המעשים המבורכים, שאנו עושים, אינני יודע, אם יש מפעל פורח יותר ואשר תוצאותיו כה מועילות כנטיעת עצים. העצים מוסיפים יופי לנוף ארצנו, הם משבחים את האקלים ומוסיפים בריאות לתושבי הארץ, אשר העץ הוא מעשה ידיהם. העץ הוא מקור של אושר חומרי במידה כזאת, שלא ישוו לו שום דבר אחר. גם עצים אשר קוראים להם עצי סרק, וגם עצי מאכל, כל אחד מהם הוא מקור של כח. פינות בעולם, שהיו מנותקות, יכלו למצוא להן פרנסה ומקור חיים ודגם מזון רק הודות לשתילת עצים.

צריך ללמוד, כיצד לנצל כל קורטוב של חומר כזה ולכסות את כל שטחה ההררי וערבותיה של ארצנו, אשר לא יצלחו לדבר אחר – בעצים.

(מתוך דברו בנטיעת יער הנשיא)

חברינו זאבי ויצחק מאור ביקרו אצל משפחת גורבצ'בסקי ברמת-אביב, כדי להכיר את שניהם היכרות אישית. שם נודע להם, כי פאוול גורבצ'בסקי הוא חולה לב (חלה בבית הכלא בפולין), ואשתו, הצעירה ממנו, היא עובדת סוציאלית מוסמכת ומפרנסת גם אותו. אגב, גיטה זלצמן, שהיא דודתה של הפסנתרנית פנינה זלצמן (אחות אביה של הפסנתרית), למדה עברית על בוריה במשך שנת ישיבתה בארץ ועושה רושם של יהודיה מקורית במלוא מובן המלה: היא גם בעלת השכלה רחבה ויודעת שפות (אנגלית, צרפתית, רוסית, פולנית, גרמנית, אידיש ועברית).

הוחלט – להענות לבקשתו של הפרופסור פאוול גורבצ'בסקי בדבר הבטחת אחוזת קבר בקיבוצנו לו ולאשתו.

ב. תשובת אשדות לפרופסור גורבצ'בסקי:

כ"ג ניסן תשי"ח

14.4.58

מזכירות משק אשדות יעקב (איחוד) דנה בפנייתך מיום 10 במרס ש"ז, ומאחר ששמעה את דברי חברנו יצחק מאור על ביקורו שלו ושל הח' זאבי בביתך, החליטה להיענות לבקשתך בדבר הבטחת זכות למנוחת עולמים בישובנו לך ולרעייתך בבוא היום – ואנו מקוים שיאחר לבוא – בשווה עם כל חברי משקנו.

אנו מאחלים לשניכם אריכות ימים ונשמח לראותכם בביתנו הקיבוצי כאורחים יקרים ורצויים.

בברכה ובכבוד רב,

המזכירות

יהודה בן פורת

מעמק הריין לעמק הירדן- שיחה עם זאקו ארליך

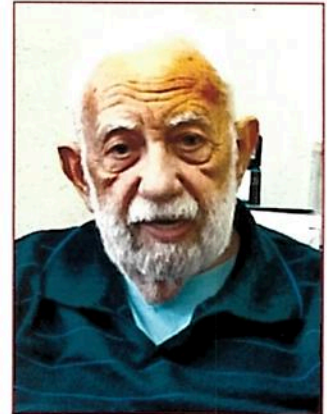
קורה. לאחר שלא מצאו סתימה, עשו לי בדיקת 'אקו לבי' שבמהלכה גילו בעיה במסתם, והחליטו לבצע החלפה של המסתם הפגום במסתם אורגני. במקרה שלי מדובר היה בקרום של חזיר- בעל חיים שמבחינה ביולוגית הכי דומה למבנה האדם.

בגיל מופלג כמו שלי, אומר ארליך, לא מקובל לפתוח את בית החזה, ולכן החדרת המסתם לגוף נעשית באמצעות כלי הדם, כאשר במהלך הפעולה מוחדר לגוף מסנן זעיר שתפקידו להבטיח שגוף זר לא יכנס אל המוח. תוך כדי ניתוח התברר לרופאים שמהו השתבש בפעולת כלי הדם, וכדי לטפל בבעיה שנוצרה, הוזמן מומחה מיוחד לוורידים, ד"ר אסף רבין, רופא וטייס מקיבוץ מזרע. בשלב זה נכנסתי להרדמה מלאה, והניתוח שאמור היה להמשך כשעה וחצי, התארך לכדי שמונה שעות.

ארליך מלא שבחים לצוות הלבבי של בית החולים פוריה, שבזכות הטיפול המסור שקיבל, הוא יכול היום לעמוד כעת על רגליו ולהתנועע, ובמה שמתקשה, הוא נעזר בעובדת פיליפינית מסורה שמסייעת לו בפעולות יומיומיות כמו נעילת נעלים. הסיפור נגמר בטוב, אף כי יש מיחושים, סחרחורות וקצת שטפי דם. לאחר שחזרתי מהניתוח, הילדים דאגו לצייד אותי בכסא גלגלים והליכון, ואני התקוממתי. אמרתי להם תקחו את זה, כי אם אתרגל להשתמש בעזרים הרי לא אשוב יותר ללכת, והם אכן החזירו.

סוף בעמוד הבא

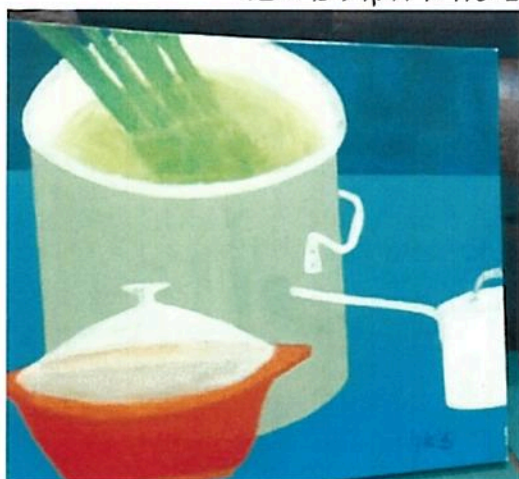
אני קובע עם זיאקו (87) להפגש בביתו המרווח בנוף אשרות, כדי לשמוע ממנו אודות ספרו החדש 'זום לקצה המילים' שיצא לאור בימים אלה, ורק לאחר שאנחנו נפגשים, הוא מגלה לי שיומיים לפני השקת הספר, הוא נכנס לניתוח מורכב של החלפת מסתם הלב בבית החולים פוריה, ניתוח שעבר בהצלחה, ולכן השקת הספר שתוכננה לימים אלה, נדחית לפי שעה.

זה קרה אצלי בבית ביום חמישי 22 בנובמבר, משחזר ארליך. לפתע הרגשתי כאב חד בחזה כאילו תוקעים לי פגיון בלב. הייתי על סף אבדן הכרה, ובשארית כוחותיי ניסיתי להגיע אל לחצן המצוקה שמצוי בחדר האמבטיה, אך ללא הצלחה. נשכבתי חסר אונים על המיטה, אבל מיד קמתי, מתוך חשש שאסור לי בשום אופן לאבד את ההכרה, כי אז יהיה גרוע. אחרי מספר דקות של סבל ומועקה, עוצמת הכאב פחתה באופן משמעותי, והרגשתי שאני מתחיל לחזור לעצמי. מאחר שהלן אשתי איננה בקו הבריאות, העדפתי שלא לספר לה דבר, חששתי שתתמוטט, ורק למחרת בבוקר ביקשתי מבתי נטעלי שתיקח אותי למרפאה לעשות חיסון נגד שפעת. כאשר נכנסתי לאחות סיפרתי לה מה קרה לי יום קודם, וביקשתי לראות רופא. האחות עשתה לי א.ק.ג וקראה לרופאה שהורתה מיד להעלות אותי לפוריה. בבדיקה ראשונית, סברו הרופאים שמדובר בסתימה של אחד העורקים ולקחו אותי לצינתור. מבעד מסך ענק, ראיתי את כל התהליך, ואפילו דיברתי עם הטכנאית, שעידכנה אותי בדיוק מה

מעמק הריין לעמק הירדן - סוף

ובהתחשב בעלויות הגבהות של הפקת הספר, לא היה לי סיכוי להתאזן, ולכן, כל העותקים של המהדורה הראשונה (250 במספר) נמצאים אצלי בבית ואני מפיץ אותם למכרים וידידים (יצא פרסום בפייסבוק) תמורת 80 שקלים צנועים, שמבחינתי הם תרומה להוצאת הספר, שעלותו הריאלית היא 96 ₪. אגב, הראשונים לקבל את הספר היו צוות הרופאים המסור של המחלקה הלבבית ב'פוריה'.

להלן וז'אקו ארליך שני בנים ובת: גיורא הבכור חי בהרצליה ומשמש ספרן בבי"ס תיכון בעיר, **דני** חי בקיבוץ מרום גולן, מומחה להדברת מזיקים בעצי פרי ובת הזקונים **נטעלי** שהיא חברת קיבוץ אשדות איחוד עם בעלה דן, העובד במשטרה. לזוג ארליך גם עשרה נכדים, ארבעה מהם חיים באשדות. זאקו עצמו, שבעבר חי בקיבוץ בית קשת, מרגיש חבר קיבוץ ברמ"ח אבריו, וטוען שאפילו הקיץ הלוהט של עמק הירדן לא מצליח לשבור אותו. בזמנו החופשי, ואין לו הרבה כזה, הוא משתתף בחוגי ציור ומציג תערוכות בבית גבריאל בגנוסר ועוד מקומות. לאחרונה אף תירגם ספר בישול מצרפתית לעברית, מה שמעיד יותר מכל על כישוריו הקולינריים.

בהצלחה לספר והמון בריאות!!

אברון

אתה עדין נוהג?

נהגתי חמש שנים בלי רשיון מגלה ארליך, בלי שהייתי מודע לכך. בגילי המתקדם, הוא מסביר, מקבלים חידוש רשיון נהיגה בכל שנתיים ואם חלף פרק זמן כזה ולא חידשת, מורידים אותך מהכביש. ומאז, בכל שנתיים אני הקפדתי לשלם בזמן ורישיוני חודש. לפני כשלוש שנים, גיליתי בבדיקה מקרית שתוקפו של הרשיון שלי פג לפני חמש שנים, ולא ידעתי על כך. במהלך תקופה זו נעצרתי מספר פעמים לביקורת. השוטרים, הציצו בניירות ואמרו לי 'סע לשלום סבא'. פעם אפילו עצר אותי שוטר בתואנה שנסעתי מעל המהירות. חייכתי לעברו, אמרתי 'חג שמח' והוא שיחרר אותי. כשגיליתי שרישיוני לא תקף, אומר ארליך חשבתי לעשות מבחן עיוני ואחר כך טסט מעשי, אלא שכאשר התחלתי להתאמן על תאוריה, הבנתי מהר מאד שאין לי סיכוי לעבור את המבחן. מכרתי את האוטו, ומאז אני מסתפק בקלנועית.

ספרו האוטוביוגרפי 'זום לקצה המילים' (הוצאת עקד) פורש יריעה על מסע חייו של ארליך, תוך שילוב בין אמנות המילה הכתובה ליצירה חזותית. הסופר נע בתוך זרם ההתרחשויות במבט חד ומחוייך בו זמנית, המאפשרת לקורא חווית קריאה מרתקת.

ספרו החדש של ז'אקו הוא מסע ביוגרפי, אגנוסטי (נטול זיקה דתית), גרגרני (אכלן מושבע) וכמעט חסר האשליות (כך הוא כותב במבוא לספרו) מתכתב עם ספרו הראשון של ארליך, אך בעוד הראשון עסק בתקופה שקדמה להגעתו לארץ, הנוכחי מספר בעיקר על העידן הישראלי שלו. צריך לזכור ששפת אימי אינה עברית אלא צרפתית, הוא מחייך וזו אחת מדוע כתיבת הספר ארכה זמן כה רב.

הספר כבר בחנויות?

החלטתי שלא להפיץ את הספר באמצעות הוצאת ספרים, מתוך ידיעה שבכך אני מקטין משמעותית את ההכנסה שלי,

אולם הולך ונעלם

המבנה שמשתרע על שטח של כ-1000 מטרים רבועים ובו כ-700 מקומות ישיבה, נחנך ביום חמישי 7 ביוני 1973 בשעות אחר-הצהריים במלאת 7 שנים למותו של דוד נמרי, בטקס חגיגי, כאשר על חזיתו נקבע תבליט מפליז, מעשה יד חבר המשק משה הדרי, הרומז על סמל הפלמ"ח, תנופה וצמיחה מחדש.

בטקס חנוכת בית דוידקה, שעלותו נאמדה במיליון ורבע לירות של אז, השתתפו בין השאר מזכיר ההסתדרות יצחק בן-אהרון, חבר הכנסת משה כרמל, חברי מזכירות הקיבוץ המאוחד ומשלחות מיישובי עמק הירדן וחבריו של המנוח.

שנים שימש המקום כאולם למופעים וסרטים לאנשי הקיבוץ וגם לישובי הסביבה, ונערכו בו חגים וארועים לרוב עד... שנגמר הכסף או החשק או שניהם ביחד, והדלתות נסגרו.

למעלה מ-20 שנה עומד המבנה שומם, נטוש ומעלה אבק, כותב הבלוגר מיכאל יעקובסון, כאשר הדלת הצדדית של האולם פתוחה לכל. האולם על מאות כסאותיו עטוף בשכבת אבק, **כאשר** אלומת האור שחודרת מבעד לדלת, מאירה מעט את מאות המושבים השוממים. מצידו השני של האולם, שורות נוספות של מושבים ומעליהן גופי תאורה עגולים בצבע כחול לפי צו האופנה של 1973. יצאתי מהאולם, מוסיף יעקובסון, ופניתי למדרגות העולות לקומה העליונה. למעלה חדר נוסף וחצר סגורה. היות ואת גג המבנה מכסים לוחות הקולטים את אנרגיית שמש ליצירת חשמל, התקינו כאן מערכת אבטחה שהחלה לפעול. האזעקה עשתה הרבה רעש, אז הסתלקתי מהר. מצבו הפיזי של המבנה סביר בהחלט, הוא מוסיף, ועל פניו נראה כי באמצעות השקעה לא גדולה במיוחד ניתן לפתחו מחדש לאירועים, מופעים, כינוסים וכיוצא באלה.

המשך בעמוד הבא

במרכזו של קיבוץ אשדות יעקב מאוחד, ניצב מבנה בולט ומרשים, שעל גגו קבועים היום לוחות (פאנלים) סולאריים, ליצור חשמל מאנרגיית השמש. זהו **"בית דוידקה"** - אולם למופעים, מהגדולים בתנועה הקיבוצית שנקרא על שמו ולזכרו של **דוידקה נמרי** שהיה איש הרכש והמוסד לעליה ב', סגן מפקד הפלמ"ח ומנכ"ל משרד התחבורה. את הקמת בית דוידקה יזם ועד ציבורי להנצחת זכרו ופעלו של דוד נמרי, בראשותו של יגאל אלון. על חברי הוועד נמנו ראש הממשלה דאז גולדה מאיר ואישי ציבור, כאשר מזכיר הוועד היה עוזי שמעוני ז"ל, שייצג את הקיבוץ.

המבנה תוכנן על-ידי האדריכל חנן הברון, שהיה מראשוני האדריכלים במחלקה לתכנון של הקיבוץ המאוחד, במסגרתה תיכנן מבנים ציבוריים ומבני תעשייה לתנועה הקיבוצית. בקומתו השניה מצוי חדר זיכרון לזכרו של **"דוידקה"** ובו תמונות ופריטים לזכרו.

במימון הקמת בית דוידקה השתתפו הוועד הפועל של ההסתדרות, חברות תחבורה ותעופה, ידידי דוידקה בארצות הברית, ונאמני בית אשדות יעקב מאוחד מבוסטון. המבנה כולל חדר זיכרון ע"ש דוידקה ובו מסמכים, תמונות ותעודות שבאות להנציח את תולדות חייו ופעלו, וכן חדר שתרמה המועצה הלאומית למניעת תאונות דרכים ומשרד תחבורה כדי לקיים בו ימי עיון והכשרה לנהיגה.

אולם הולך ונעלם - המשך

כנרות בעין גב – אומרים שהיה פה שמח...

בית דווידקה לא לבד. משט בישובי הסביבה יגלה שכמעט בכל קיבוצי העמק נבנו אולמות בסדרי גודל מרשימים, שרובם אינם ממלאים את יעודם וחלקם נעולים על מנעול וברית. **אפיקים** הקימו את אולם 'לזכרם', **מסדה** את 'בית ארלוזורוב', **דגניה ב'** את בית אלישבע, **מעגן** את 'בית הצנחן' שמחולק לשנים: החלק האחד משמש אגף זכרון לצנחנים, והוא פעיל לקבוצות ומתחזק כהלכה. באולם עצמו יש חלק אחד פתוח, שמשמש לארועי הקיבוץ, בעוד האולם עצמו שמכיל 400 מקומות ישיבה, במצב תחזוקתי רע, וכעת מנסים לגייס תקציב על מנת לחצות אותו לשניים ואולי לחדש את ימיו. הדגש על אולי. אולם 'בן ציון' **בכנרת**, הוא מן הבודדים שעדיין ממלא את ייעודו כאולם מופעים והצגות עבור תושבי העמק, לפחות בשלב הזה.

הגדול והוותיק מבין כולם הוא אולם **'כנרות' בעין גב** שמשמש אכסניה קבועה לפסטיבל עין גב ובשאר הזמן נעול. זה התחיל בשנות הארבעים, עם ביקורים של מוזיקאים ידועי שם כמו יאשה חפץ, לאונרד ברנשטיין ואחרים, שבאו לתת קונצרטים לישוב המבודד במזרח הכנרת, שהדרך היחידה להגיע אליו היתה באמצעות סירות. לימים,

סוף בעמוד הבא

הדלת הצדדית – פתוחה...

נעמי שושני חברת אשדות יעקב מאוחד, בתו של דווידקה, אומרת לבלוגר כי בעבר הועלו רעיונות והצעות בקיבוץ ומחוצה לו במטרה לשפץ לשקם ולפתוח את בית דווידקה, אולם הדברים לא יצאו לפועל. לדבריה פנה בזמנו מפעל הפיס למועצה האזורית עמק הירדן והציע לתרום כספים לשיקום ושיפוץ מבנה תרבות ציבורי קיים בתחום המועצה, אולם הוחלט להעביר את הכספים לשיפוץ ושיקום בית התרבות בכנרת ולא לבית דווידקה. גור שושני, בנה של נעמי, הוריד בזמנו את תכולת החדר מהקומה השניה למטה, ובמקומו נפתח שם סטודיו.

רותי שדמון: הייתי מאד רוצה שיעבירו את חדר ההנצחה לדווידקה, על תכולותיו הייחודיות, לבית הספר 'מול גלעד', כדי שהילדים יתחנכו על ערכי הפלמ"ח, ההעפלה ותנועת העבודה. במקומו הנוכחי הוא הרי ממילא לא נגיש לציבור.

באשדות מאוחד מציינים שלקיבוץ אין כדאיות וגם לא יכולת כלכלית, להשקיע בשיפוץ ותפעול האולם, אך אם יש מי שירצה להשקיע בשיפוץ ופתיחת המקום מחדש, נקבל אותו בברכה. אגב, היה נסיון כזה בעבר הלא רחוק, אך בלחץ פרנסי האזור היוזמה נקטעה והמקום חזר לשיממונו.

אולם הולך ונעלם - המשך

אולם הקולנוע לפחות שבועיים מזמן ה"מריחה".

המועדון לחבר:

מוסד אשר פעל 6 ימים בשבוע (שישי בערב – חופש) משעה שמונה בערב ועד חצות וריכוז אליו רבים וטובים מחברי הקיבוץ באדיקות – יום יום. במועדון היה ניתן לקרוא עיתונים ושבעונים אחרים ושונים מעתון ה"דבר" שהיה מחולק לחברים (עיתון אחד לשתי משפחות) ואשר הביא את "דבר המפלגה" לחברינו.

ברפרטואר של עיתוני המועדון היו לדוגמא עיתון "לאשה" או "הארץ" ואפילו "העולם הזה" השערורייתי של אותם ימים. כמו כן היו במועדון שחקי שולחן למיניהם ואפילו קלפים אמיתיים! שאפשר היה לשחק אתם רמי, פוקר ואפילו ברידג'!

היו קבוצות קבועות של שחקנים ומבקרים שמצאו מפלט במועדון, מן האישה או מן הועדות למיניהן שהיו רבות לאין ספור באותם ימים.

במועדון ניתן היה לשתות גם תה/קפה עם עוגיות והכל על חשבון הקיבוץ!!! וכמה שרצית – ממש הסוציאליזם בהתגשמותו!

מפעילת המועדון הייתה נעמי כץ ז"ל (אימן של אסתר שמרון וניצה כהן) כאשר בתחילת החודש היה מביאים עוגיות "מובחרות" כגון עוגיות סנדוויץ עם קרם, ולא סתם "פתי בר" עבשים של סוף החודש.

עם פתיחת המרכזים האזוריים, הלכה ופחתה חשיבותו של בית קרפ כאולם סרטים ומופעים, והחלק הדרומי שלו הפך לדיסקו אזורי בניהולם של צעירי אשדות, כאשר המקום יודע עליות ומורדות. הנסיון האחרון להפעילו כמרכז בילוי אזורי, היה לפני למעלה מעשור, והפך לכשלון מהדהד, ומאז המקום סגור ומסוגר, ולא נראה באופק מי שיגאלו משיממון זה.

אבנרון

שחדר האוכל היה צר מלהכיל את תיירות המרפא שהגיעה מטבריה.

את בית קרפ 'שלנו' הקרוי על שמו של זאב קרפ ז"ל נדמה שאין צורך להציג. תיכננו אותו האדריכלים זאב ויעקב רכטר, והוא נבנה בשלהי שנות החמישים, בחלקו בהתנדבות של חברי הקיבוץ בשעות שלאחר יום העבודה. המייחד אותו מאולמות אחרים הוא הקיר המפורסם שבחזיתו, שיצר הפסל אריק קורן ז"ל, שכעת מנסים לגייס מימון לתחזוקתו.

על האולם בראשיתו כתב חגי ברון: באמצע שנות ה-60 של המאה הקודמת היה "בית קרפ" נקודת ציון מאוד מרכזית וחשובה במרקם החיים של קיבוץ אשדות יעקב איחוד. זאת, בתקופה של "טרום" הטלוויזיה (את זה היה רק באמריקה ואירופה), ולפני "בית גבריאל" עם הסרטים ו"מול כנרת" עם מקומות הבילוי בו. היה בו אולם הקולנוע של הקבוץ וכן ה"מועדון לחבר" המאוד פופולארי באותה תקופה.

אולם הקולנוע על מושבי העץ החורקים והיונים המעופפות בתקרה הגבוהה, ריכוז אליו כל יום רביעי את חברי וחברות הקיבוץ ל"סרט השבועי" ולא חשוב היה איזה סרט מוקרן באותו שבוע, כיוון שלחבר הקיבוץ לא הייתה יכולת בחירה מהו הסרט המוצא חן בעיניו.

שני אנשים חשובים היו מחוברים אל הקולנוע:

א. צבי גולדברג ז"ל (אביהם של איציק גל ועמוס גל ז"ל), שהיה המסריט הקבוע בעזרת בניו המסורים והוא גם זה שהזמין את הסרטים מתל-אביב שהיו מגיעים בתוך קופסאות פח גדולות וכבודות.

ב. אליהו כהן ז"ל – שהיה אחראי על נקיון אולם הקולנוע והבמה הגדולה. שיא הפעילות של אליהו בבית קרפ היה שימון במת העץ הגדול בשמן מיוחד אחת לחצי שנה – מבצע שכל הקיבוץ היה יודע עליו, זאת בעקבות הריח החריף של השמן, אשר היה נישא בחלל

חדשות הכדורסל

שלבי חצי הגמר והגמר יתקיימו באולם בכפר תבור.

אשדות יעקב הוא קיבוץ עם עבר, הווה ועתיד בכדורסל, מצליחים להעמיד קבוצה רחבה עם שיתוף של צעירים ומבוגרים, השנה נוצרה פה קבוצה מרגשת ששווה לבוא לעודד אותה.

רז גל

חוזרים לבית בנדל!!!

שלישי! 22.1

בשעה 20:00 הפועל טבריה/עמק הירדן נגד טבעון

מקום ראשון ללא הפסד העונה

זואו אבוהא ואלחדי אה קבוצה בנדל! הוואצ'ון!

מתחיל הסיבוב השני של קבוצת הבוגרים המאוחדת של עמק הירדן וטבריה בליגה א', וחוזר לאולם 'בית בנדל' לאחר שבחצי עונה הראשונה שיחקו בטבריה כחלק מאיחוד האגודות שנוצר השנה.

הקבוצה סיימה את הסיבוב במקום החמישי עם 6 ניצחונות ו-5 הפסדים, תמיד מצפים ורוצים להיות הכי גבוה שאפשר, ונמשך לעשות הכל כדי להשיג יותר ניצחונות מהפסדים גם בסיבוב השני.

את הקבוצה מאמן הלל ינאי מאשדות יעקב, בין השחקנים מאשדות נמצא גם עילאי מידלר, עוד שחקנים מהעמק הם עומר דניאלי שגר היום במסדה, אמיר בלצינסקי שגר בכנרת, שניהם מאמנים באגודה את דור ההמשך, טום ביכמן שגר באלומות ויש עוד כמה שחקנים מהאזור שמשחקים בקבוצה, תבואו להכיר אותם במשחקי הבית בבית בנדל או בית ירח בימי שלישי ב-20:00

השנה גם פתחנו קבוצה גם בליגה ב', שחקנים ותיקים יותר שכבר לא יכולים להתאמן ולשחק בצורה אינטנסיבית כמו בליגה א'

את הקבוצה מייצגים שמות מכובדים מאשדות יעקב: אורן ראובני, תמיר גל, רז גל, הלל ינאי, שמוליק מידלר ויניר אלטר, אליהם נוספים עוד שחקני עבר מהעמק וביחד משחקים ומייצגים את העמק בכבוד גם בליגה זו, נמצאים במקום השישי עם 5 ניצחונות ו-5 הפסדים, המשחקים הם בימי רביעי ב-21:00 בבית בנדל או בבית ירח.

בליגת הוותיקים של עמק הירדן, גליל תחתון וכפר תבור, קבוצת הכדורסל של אשדות יעקב סיימה את המוקדמות במקום הראשון בטבלה מתוך עשר קבוצות! בשבת הקרובה מתחיל שלב רבע הגמר נגד לביא, המשחק הראשון יהיה בבית בנדל, תעקבו אחרי המיילים בקהילנט של תומר מלמוד, מנהל הקבוצה, שם ידווח מתי המשחק נגד לביא.

לזכרה של יפה פלדמן – קרליץ ז"ל

בת עבריה וזוסייה פלדמן

אמיתית כמו שפעם קראו למקצוע הזה עם הלב הכי יפה ורחום.

אזכור אותך יפהליה כל עוד זכרוני עימי. ותהי נשמתך. צרורה. בצרור. החיים ובזכרונותינו

בשמי ובשם ילדי שאולי לא הפירוך :

עמליה דיין בת-ארי

את יפהליה בת קבוץ אשדות יעקב, בתם הבכורה של עבריה וזוסייה פלדמן זכרם לברכה, הכרתי כאשר עוד היתה נערה ב"חברת-הנעורים". אני הגעתי לחברת הנוער ועבדתי גם בחדר-האוכל בו עבדה והיתה אחראית אמה-עבריה עונות רבות. הצלחתי והמשכתי להיות בחברת הנוער עד שהתקבלנו לחברות בתום כתיב י"ב והתגייסותנו לצה"ל. יפהליה בקשה ללכת ללמוד אחות. בתחילה היתה התנגדות מצד האסיפה, שלבסוף הסכימה ויפהליה החלה את לימודיה בביה"ס לאחיות. בינתיים אני סיימתי את שרותי הצבאי חזרתי לאשדות, כאן הכרתי את מיכאל דיין ונישאתי לו.

הגעתי ללידה בבית החולים "פוך" שבאותן שנים היה כולו רק צריפים עלובים, ובאותה לידה ראשונה שלי, ילדתי תינוקת מתה. אחרי הלידה העבירו אותי למחלקה ששכנה אז בצריף, כאשר כמעט כולן היו ביחד: יולדות שתינוקן חי ובריא וגם נשים שילדו כמוני תינוק מת, לצד נשים שעברו הפלות כי חלו במחלת האדמת בעת ההריון, כמו גם נשים בסיכון שהיו צריכות להיות תחת שמירה כבדה של הרופאים. אני הוכנסתי לחדר הזה של ה"מיוחדות" של השמירת הריון והמפילות. אני זוכרת לילה ראשון בלי תינוק ובלו אף אחד שיסביר לי מה ולמה, שכבתי שעות ערה ולא יכולתי להרדם או לנוח.

יפהליה, שעבדה במחלקה אחרת, שמעה שיש אחת מהקבוץ שלה, ואז הגיעה לביקור קטן. כן זוכרת שזה היה כמו מים קרירים שהשיבו לי את נפשי ביום שרבי. איני יכולה לתאר כמה זה היה חשוב עבורי. בלידה הבאה כאשר ילדתי את עפר, שוב הגיעה יפהליה אל חדר הלידה עם פרח וגם נתנה לי שמיכה נוספת, כי ממש קפאתי בקור של חדר הלידה. כמוכן שהיינו נפגשות גם בשבילי הקבוץ או בחדר-האוכל. ושמחתי מאוד כאשר שמעתי שיפהליה עומדת ללנהשא לשאול קרליץ שאותו הכרתי כבר בעת שרותי הצבאי בחיל האויר. אחרי נישואיה עברה יפהליה לגור בקריות והיתה אחות אחראית במרפאה הגדולה באזור שם עשתה חיל. יפהליה היתה אחות רחמנייה

**משתתפים בצער
ענת שטינווג ומשפחתה
במות אחותה
יפה (פלדמן) קרליץ**

בית אשדות

”יונתן אגסי הציל את חייו” – מהגיגיה של עמליה

”חלום ליל חורף”

בערב יום ג' של "פעמיים כי טוב התרחשו כמה דברים טובים ויפים שלא קשורים אחד לשני . א) ירדו גשמים עזים ב) "מכללת כנרת" הִרְצָה חברנו פר' דודו פונדק על כוכב נוגה שמאוד עניין אותי. (לצערי בגלל הגשם לא יכולנו לצפות בנוגה החביבה, אולי נראה בקיץ, אז כבר יעמוד על מכונו גם הטלסקופ הרבובטי שדודו מבטיח לנו.)

ג) בבית בן-ציון בכנרת היה מופע ענק של הכשרונות הצעירים הלומדים מחול, מוסיקה ותיאטרון, שזה תמיד מעניין ומרתק אותי בעיקר כמי שבילדותה למדה לנגן על כינור, ובבגרותה מאוד אהבה להשתתף בחוג לתיאטרון של המועצה האזורית . לרקוד אמנם חדלתי כבר בכתה ה', אבל אני נהנית לראות את הילדות המרקדות. אז למרות שהנטיה הטבעית שלי ביום סגרירי היא להכנס למאורה לשנת חורף כמו הדובים, ולא לצאת ממנה, אלא עם בוא האביב, בכל זאת אזרתי אומץ, לבשתי מעיל ומטפחת ויצאתי לשמוע ולראות את הדברים המעניינים והיפים הללו.

נדמה אין לי כבר מה להוסיף, כי כבר כמה שנים שאני מדווחת ומספרת לכם על הקונצרטים של סוף שנת הלימודים, אבל בעיני זה תמיד נפלא לראות ולשמוע את הילדים המנגנים, ומוריס המנצח עליהם באותו הלהט והשמחה האופייניים לו. גם שחקני התיאטרון "האגם" הצעירים היו מצוינים. בקיצור, לא "חלום ליל קיץ" מדמיונו של שייקספיר אלא צעירים אמיתיים בליל חורף נהדר. סלחו לי שמכיוון שאינני בקיאה בשמות ילדי תושבי ההרחה, אינני יודעת מי מהם הופיע. אבל בכל זאת גיליתי בדף כמה שמות שמופְּרָים לי כמו: אסתר וקנין וליהי עדוי שלנו, וכמובן את עפרה פייקוב, שהיא בעצם שרת החינוך, התרבות והספורט המועצתית שלנו, ועל

סוף בעמוד הבא

זה שמו של סרט דוקומנטרי שראיתי בבית-גבריאל לא מכבר. הסרט בבימויו של תומר היימן מתעד את חייו של יונתן לנגר ששינה את שמו לאגסי, שהיה דוגמן מצליח וכשנסע לחו"ל העז ל"צאת מהארון" והפך לשחקן מוצלח מאוד בסרטים פורנוגרפיים. בסוף הסרט התישבו הבמאי ויונתן אגסי על הבמה וסיפרו על עשיית הסרט ואמרו שישבו על כל שאלה בלי להסתיר דבר.

כאמא לבת השייכת לקהילה הלהט"בית, חרדתי בזמן ההקרנה של הסרט לחייו של יונתן שהחל להתמכר לסמים קשים, ושמתתי שבסופו של דבר נגמל, חי ולומד לחיות בלי סמים ובלי לשחק בסרטים פורנוגרפיים, ושמח על שהוא רואה את אור השמש ואת היופי שיש בעולמנו. התפעלתי מאמו הגיבורה, טובת-הלב, המבינה והמכילה, שהיתה המשענת העיקרית בחייו. אחרי שאביו נטש את הבית כמעט מיד אחרי לידתו, שעה שהאם המסורה והאחראית, גידלה לבדה את יונתן עם עוד אח ואחות לגמרי לבדה, עבדה קשה בניקיון בתים וסבלה מאוד כאשר סבל בנה, מהחברה שדחתה אותו, הציקה לו והתנכלה לו בימי בית-הספר. סיפור קורע-לב. הסרט והשיחה היו מרתקים. אנשים שאלו הרבה וקיבלו תשובות. והיתה אוירה נהדרת של אהבה וקבלה, וגם כשיצאו מהאולם המשיכו להתגודד בחוץ כמו סרבו לעזוב ולהפרד מיונתן אגסי ותומר הבמאי. היה ממש מרגש. שמחתי שהעזתי ללכת לסרט הזה (גילוי נאות: חוץ מחברות פורנוגרפיות שהביאו פעם הטכנאים של "לוג", לא ראיתי מעולם סרט פורנוגרפי) כדי לפגוש את האנשים הללו. הפליא אותי שהייתי היחידה מאשדות, למרות שיש אצלנו עוד הורים שילדם שייך לקהילה. זה בהחלט סרט שמחזק את ההורים וגם את ילדיהם וחבל... שלא הייתם. אם במקרה יביאו את הסרט שוב או תצליחו לראותו בטלוויזיה -

אנא אל תירתעו. לדעתי זה ממש חשוב!!! .

"יונתן אגסי" - המשך...

חדש על המדף

הבמה ברך והודה רון אלטר, מנהל מרכז עידן ושאר האחראים והעוזרים שסייעו להקים ולהרים את הערב החלומי והיפה הזה.

שבת שלום

עמליה דיין בת-ארי

צ' חייט | אנה כרמן

*יש לי ספר די קטן
והוא פתוח לפני צ'ני,
ובספר מספר דפי
המספרים קורות חיי.*

*עדה יש לי - גדול מאד
הוא פרוש מולי רחב-ידיים
ובעדה חורשת עצים,
ובה פרחים מרהיבים-צ'נייים!*

*מדי שנה אני מוסיף
די חדש לספרי הדף,
ובחורשה אני נוטע
צ' קטן אער י'דף!*

*יש לו אולי לכף אדמ
ובו שכנת - נש
ולפי יש ספר שהיא פתוח
וצ' שותף באדמה.*

*אם לפתע, יכרת הצ'ץ
ולצ'ו יושג -
יחתם אז עם ספרי
ויסגר לצ'ד!*

הבחורה מרחוב שלוט / דני ואלאס
זה הוא סיפור אהבה עם טוויסט, רומן מתוק, מרגש ומצחיק, שאי-אפשר לא להתאהב בגיבוריו ולקוות שיזכו בסוף הטוב שכל-כך מגיע להם.

"אל תחמיצו: הספר הזה ימס את לבכם ויצחיק אתכם עד דמעות בעת ובעונה אחת!" (דיילי מייל)

האחרות / שרה בלאו

מותחן פסיכולוגי אפל ומושחז, העוסק באחת השאלות הגדולות של תקופתנו. המפגש בין אתוס האמהות עם המיתוס היהודי שנלווה לדמויות מקראיות כמו מרים הנביאה, מיכל בת שאול ובעלת האוב.

פרויקט X / גרג הורוביץ

"פרויקט X הוא לא טוב, הוא מעולה. יש בו את כל מה שאתם צריכים במותחן מושלם - אקשן, עלילה מסחררת, דמויות מדהימות, מתח עוצר נשימה." (דייויד בלדאצ'י)
"מתח טהור, כססתי ציפורניים כל הלילה." (הרלן קובן)

ילדים בסדר גמור / חנה יבלונקה

ביוגרפיה דורית של ילידי הארץ 1948-1955. זהו סיפורם של דור ילידי המדינה, הישראלים הראשונים. "נולדנו להורים בני הדורות המיתולוגיים, דור השואה ודור תש"ח". "היינו ילדים מתוקים, צרובי שמש - הראשונים שנולדו לישראל- העובדה ולא לישראל החלום". והיינו ילדים בסדר גמור !!

שמיטה / אסתי הלפרין-מימון

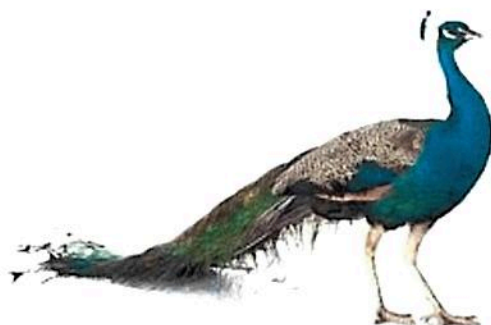
בישוב דתי קטן מתפתחת מערכת יחסים אסורה בין מורה לתלמידתה. רומן קולח, מעמיק, מפתה, המזמין את קוראיו להתודע אל כוחה ומחירה של האחרות.

הספריה

מי ומה באשדות

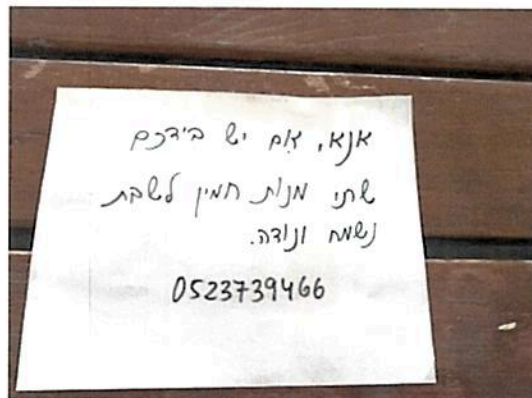

ביום שני האחרון, התקיים בפעם ב-22 טקס נטיעות לזכרן של שבע בנות בית שמש שנרצחו בעת ביקורן באי השלום בנהריים. מאות תלמידות ותלמידים שסיימו את צעדתם, המתינו בקוצר רוח לבואו של נשיא המדינה (שאיחר מעט) שכמו שאר המכובדים (שלי יחימוביץ, דני עטר ראשת בית שמש, ראש עמק הירדן וראשונה בין שוויים, יוצרת אתר הבנות אורנה שמעוני) דיברו על הפצע המדמם שטרם הגליד, ועל חשיבות השלום עם שכנתנו ממזרח, שמתעתדת לנשל אותנו מנהריים עד סוף השנה. ריגשו במיוחד דבריה של יפה שוקרון, מורה בבית הספר ע"ש פירסט בבית שמש, שחירפה נפשה לחלץ את הבנות מן הגבעה הארוורה, ושילמה על כך בפציעה קשה. שוקרון, שפונתה לבית חולים בשוני שבירדן, החלימה מפציעה וממשיכה ללמד באותו בית ספר עד היום.

אחד מסממני ההכר של אשדות איחוד הם הטווסים, המהלכים חופשי על דשאנו ומרחבינו באין מפריע ומתרבים בלי עין הרע. לאורך שנים שמרה קהילת הטווסים

המשך בעמוד הבא

באחד מימי שישי של ינואר נתלתה על לוח המודעות בחדר האוכל, מודעה בכתב יד נשי בזו הלשון: "אנא, אם יש בידכם שתי מנות חמין לשבת נשמח ונודה" בצרוף מספר של טלפון נייד. פניתי לידיד שלי מקיבוץ הזורע שמרבה לשוטט בחבלי הפייסבוק כדי שיבדוק בדיסקרטיות במה העניין. "כשצלצלתי לסלולרי לברר במה מדובר", סיפר הבחור מהזורע בדף הפייסבוק שלו, "ענה לי קול נשי קצת מוכר. ישאל את בעלי יענקלה אמרה. כאן נפל לי האסימון שמדובר בכוהנת הזמר העברי. 'מה' הסיפור יענקלה', שאלתי, וזו היתה תגובתו: "סתם בדיחה. אף אחד לא התקשר, כי אין בקיבוץ כנראה מי שמוכן לעזור, או שפשוט לא יודעים להכין חמין..."

הגיב לפוסט מנחם כהן (לא שלנו): קניתי צולנט ביום חמישי אצל ליבלה בבני ברק. אם יענקלה עדיין מעוניין, נעשה לו טייק אואי..."

ואחריו יונה ניצן: כאשר הייתי מאד צעירה הכרתי את אחיה של שרה'לה שהיה גבר מאד נאה. נדמה לי שעבד במטבח..."

משה בן שחר: בשנות השבעים הוצבנו במילואים בעמק הירדן. שמענו שיש הופעה באחד הקיבוצים. הגענו קצת מאוחר וניסינו להתגנב מאחור, ואז שמענו אותה קוראת במיקרופון: 'אהלן חיילים, בואו תצטרפו'.

מי ומה - המשך

נקודת התורפה בקטע זה הוא העיקול הסמוך למכולת הזבל. העבודה מבוצעת על ידי המועצה מתקציב מלא של פיקוד העורף.
מסר: יונתן שטיינר

הגנרטור שבתמונה הוא הדבר הבא בכל הקשור להפסקות חשמל בשכונת התמרים הפרחים והמערבית. הגנרטור תוצרת גרמניה, שעלותו 220 אש"ח, אושר בתקציב השקעות 2018 ובקרוב יחובר למרכזיה, כדי שבעת הצורך יכנס לעבודה באופן אוטומטי. מדובר בגנרטור שקט, ללא כיסוי חיצוני, שעושה שיפור משמעותי בהערכתנו לשעת חירום.

מסר: יוסי בן פורת

המקומית על גודלה היחסי, ובשיאה מנתה כמה מאות פרטים. לאחרונה מורגש דילול משמעותי במספרם של הטווסים, ונראה שמהלהקה המקורית נותרו עשרות בודדות בלבד. האם זו רק תחושה שלי או גם שלכם? שתפו אותנו.

מודעה שהתפרסמה לא מכבר בידיעות אחרונות' החזירה את אלתר אופיר אל תקופת ההתשה, אז שימש רב"ש, וזכה להכיר מקרוב את 'פולו' ששרת כנגד בפלוגה ז' שחנתה באשדות ואף להתיידד עימו; ידידות שנמשכה לאורך שנים, במהלכן כתב פולו ספר אודות הפלוגה וקורותיה בתקופת ההתשה. לפני כשבוע, ליווה אלתר את פולו למנוחת עולמים בעירו בית שאן. יהי זכרו ברוך.

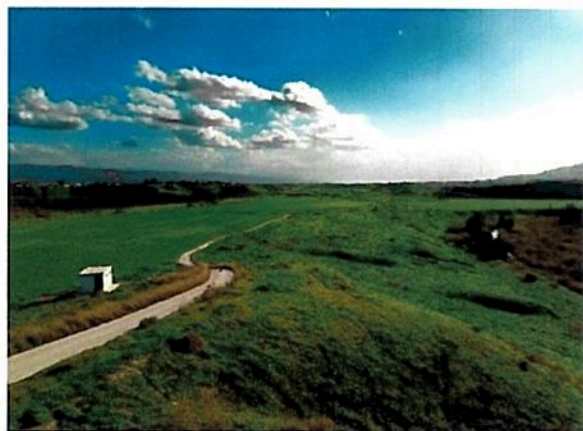

העבודות שנעשות בימים אלה בין השער המזרחי לשער הדרומי של המשק, הן השלמה של דרך הבטחון, ובנוסף, הרחבה של קטע הדרך הקיימת לטובת בטחון ובטיחות עוברי הדרך, בעיקר של הורים הממהרים להוריד את ילדיהם בבית הספר מדי בוקר.

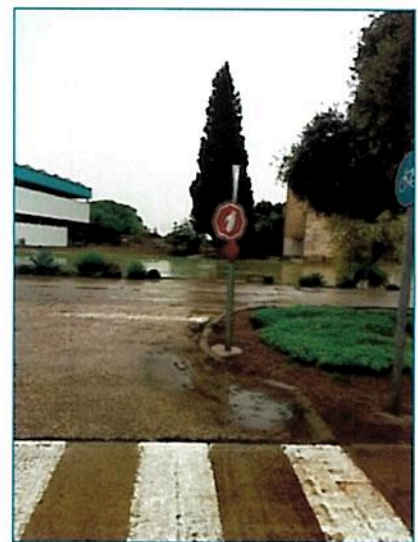
מי ומה - המשך

מאומצת אצל גל ואורית מלמוד, ועבדה עם איליין ביונקיה, נעלבה אף היא, וכתבה את הכתובת הנ"ל- איליין WE LOVE YOU - על חזית היונקיה, כהתרסה נגד הממסד האשדותי. לאיציק גל יצא לפגוש את איליין באנגליה, לפני מספר שנים, יחד עם 'במבי'. היא גרה מרחק חצי שעת נסיעה מלונדון ואם לשני ילדים כבני עשרים.

ינואר 2019 מסתמן כחודש חורפי וגשום במיוחד (תשאלו את דובי כמה עגלות גזם פינה משדרת הושינגטונים). בין העדויות לכך, הוא עץ ברוש זקוף בן עשרות שנים, שניצב מול אנדרטת המיקוש, וברגע של חולשה נפל אפים ארצה וחסם את מלוא רוחב הכביש. למחרת כבר לא נותר מזה זכר.

התמרור הממורמר. פעם ראשונה דרסו אותו, ואז בא סוסן ונטע אותו חזרה במקומו. חלף שבוע, בא נתן והציב עליו פנס זוהר, למען יראו ויראו. ואז, כבמטה קסם, יום חורפי אחד התהפך לו התמרור, כאשר היד המצווה 'עצורי' נעה כלפי מטה. מה עוד צריך לקרות כדי שהתמרור הסורר יחזור באמת לסורו?

איליין, מתנדבת מאנגליה, שהתה באשדות כשנתיים, במהלכן עבדה ביונקיה. עובדת מסורה וקפדנית, שדיברה עברית לא רעה. בזמן מלחמת המפרץ התקשרו הוריה וביקשו שתחזור מהר הביתה, אך היא סרבה. בהמשך, החלה להתעניין במסלול של קבלה לחברות בקיבוץ ואף גישה בכיוון, אלא שהנהלת המשק הבהירה לה חד-משמעית, שמאחר שאינה יהודיה, אין לה סיכוי כזה. איליין נעלבה עד עמקי נשמתה, ובוקר אחד פשוט קמה ועזבה. טלי, ילדת חוץ שהיתה

מי ומה - המשך

חשיפה בלעדית: מערכת 'עלון אשדות' לדורותיה, כולל נספחים על ארבע, על דשא בית קרפ שהפך לאגם. צילם: חגי ברון

עצי זית

צמדו הנסיון השנה
 וקאל בסוד הסצר -
 וכנח ניצבו באורד
 הצבצה מול הכפר שחרי
 מכסיפוט באורו הצונן fe הסה.
 צמוד, מה גדושה הפלוה,
 זו איפה השיפה הטובה!
 הקשה, הקשה fe
 הרוח הנוף הזיתית.
 איזו צמיחה צנוה!
 התשמע? הם אומרים צכשו
 דברית נבונים ופשוטים.

לאה גולדברג מתוך משירי ציון

בת fe אומ!

עלון 1524

עריכה ומי ומה – אבנר רון, איור ושער –
 אירית גל, צילום עלון – אתי רון

כמויות הגשם המבורכות שירדו אצלנו עד כה (356 מ"מ כמדומני) העשירו את מי התהום, הרימו את מפלס הכנרת בכ-80 ס"מ, שזה לא רע בכלל, בהתחשב במצבו העגום בטרם החורף, וצבעו את ההרים שממול בירוק עז, שלא היה מבייש את האלפים השוויצרים. אלא שבשבוע וחצי האחרונים מורגשת הפסקה בגשם, מה שמאפשר את קציר התירס למאכל שנדחה, שתילת האבטיח וקטיף העכוב. ובינתיים במזרח הכנרת מדווחים על שרקיות עזות, תופעה שמתרחשת בדרך כלל בעונות מעבר. לך תדע לאן הולך החורף המשוגע הזה...

סרטון תדמית תוצרת אשדות איחוד (הפקה ארז מילר-פולק) שמופץ בימים אלה בפייסבוק מעורר תגובות מעורבות. הסרטון שארכו כחצי דקה נועד לעודד אנשים לשנס מותניים ולתרום למען הקהילה האשדותית ההולכת וגדלה, במעשה, בעצה ובמעורבות. הקטע המעט 'בעייתני' מבחינת אחדים היא הכספת והמטבעות הנוזלים מבין האצבעות שמרמז כביכול על 'עושרה' של אשדות. אור פרח מההרחבה כותבת: 'אם יש כל כך הרבה כסף כמו שמשתמע בסרט, מדוע לא השקיעו את הכסף בבריכה?' יוצרי הסרט מבהירים שהוא נעשה בהומור ובקריצה ומדובר בסכומי צנועים למען 3-4 פרויקטים שאשדות תחליט עליהם במרץ הקרוב.

בואו נעשה יחד, ביחד

SAVE THE DATE
1/3/2019